

PARFUM DE PRIMĂVARĂ

Silvia Rîșnoveanu

PARFUM DE PRIMĂVARĂ

Când mă-ntâlnește soarta, aş vrea, tu să nu ştii,
Ca să mă pot ascunde în ram de primăvară,
Să-mi înfloresc iubirea şi să ți-o dărui iară
Când zilele-ţi vor curge, prea des, lungi şi pustii.

În fiecare an, la renăscut de vreme,
Tu vei privi, spre soare, prin ramuri înflorite,
Şi-mi vei simţi parfumul în jurul tău, iubite,
Iar şoaptele din flori pe nume-au să te cheme.

Tu le vei auzi, să n-ai nicio-ndoială,
Şi-atunci voi fi cu tine din zori şi până-n seară,
Mireasma mea, din ceruri, parfum de primăvară,
Te va-nsoţi-ntr-o lume ce-ţi pare ireală.

Dar tu vei fi, acolo,-ntr-al florilor tumult,
Nu ca să mă descoperi, pe mine, la tot pasul,
Ci să-mi auzi, iubite, în orice floare, glasul
Ce îţi va spune, tandru, cât te-am iubit de mult.

Şi clipele, în doi, trăite-odinioară
Îţi vor aduce-n minte, din ce în ce mai vie,
Dorinţa de-a m-atinge. Vezi, sufletul meu ştie
C-am fost, în viaţa ta, parfum de primăvară.